

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΟΜΑΣ ΧΕΒΕΣ

Ο ΘΥΜΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

(Διήγημα σχετικό με την απ' άνθρωπη εξέντωση των μαζών, εκ μέρους των 'Αμερικανών)

Ο Νιού Τζέρσεϋ καίγονταν από έναν εξαγριωμένο κι' εκδικητικό ήλιο. Η άχτινές του λιώναν την άσφαλτο, άναβαν φωτιές, στέγνωναν το λαμό των 'Αμερικανών και ταράζαν τα λογικά τους. Πρώτη φορά είχε πέσει μα τόσο άνυπόφορη ζέση πάνω σ' ην εϋτυχισμένη πολιτεία. 'Ο ήλιος έτσι ξαφνικά είχε θυμώσει και της έδειχνε τη γροθιά του. Και, είχε αποφασίσει να την εξαφανίσει από το πρόσωπο της γής, να την ξεροθρίσει, σαν τον άμαρτωλό μέσα στο καζάνι της κόλασως, να κάψει τους άνθρωπους μέσα στα σπίτια τους και να τους τρελλάνει. Τα μικρόβια των μολλοκατικών άσθενειών έτοιμαζόντουσαν να κατεβούν πάνωλα στους δρόμους και ν' άρχισουν έξαντοτική μάχη κατά της ύγιειας των 'Αμερικανών. Ήταν λογής - λογής μικρόβια : τύφοι, έντεριτίδες, χολέρας, κίτρινοι πυρετοί, ιλαράς, ευλογίας. Είχαν πιάσει τις άκρες των λεωφορίων, είχαν τρυπήσει στα παραθύρια των ξενοδοχείων, είχαν καθίσει στους γλαυκούς των αεροπλάνων κι' είχαν γεμίσει την καυτή ατμόσφαιρα της πολιτείας.

Οι γιατροί, οι παπάδες κι' οι νεκροθάφτες θησαυρίζαν κάθε μέρα και περισσότερα λεφτά και τα νοσοκομεία ήσαν γεμάτα από άρρώστους.

Ήταν τό ανατριχιαστικό καλοκαίρι του 190.. Οι άνθρωποι κίτταζαν μ' άπόγνωση τον ουρανό και πρήμαναν το τέλος τους. Οι άστρονόμοι όλου του κόσμου είχαν δηλώσει ότι άκριβώς αυτή την έποχή η γή θα πλησίαζε πιο κοντά στον ήλιο και θα έρχόταν σε μεγαλύτερη έλαση με τη θερμότητα του άστρου της ημέρας. Άλλοι πάλι κέ-διδαν με σχετικές βέβαια επιφυλάξεις, ότι ή σφύρα ένός τρομαχτικού κομήτη θα σάρωνε την επάνωτητα της γής από κάθε ζωή και βλάστηση. 'Ο πλανήτης μας θα μετεβάλλτο σε μία άμορφη πυρακτωμένη μάζα και θα διαλυτό σε σάχτη.

Τα παιδιά των 'Αμερικανών πέθαιναν κατά δεκάδες από τις άρρώστειες κι' οι πάστερες στις διάφορες εκκλησίες μύτνια παρακαλούσαν το Θεό να τους γλυτώσει από αυτό το μαρτύριο της κόλασως. Άν ήθελε να πεθάνουν όλοι οι άνθρωποι, έπρεπε να τους ρίξει ένα δυνατό κερανό και να τους άφησει νεκρούς, να τους άπανθρακώσει σ' ένα ενε-τερόλεπτο. Αυτό το μαρτύριο δέν τιμούσε καθόλου το Θεό των χριστιανών. Ήταν ή εκδί-κηση ένός έγκληματία !

Κι' οι άνθρωποι έπαψαν να εφραμίζονν τις δέκα έντολές του.

—Σήμ-ρα βρισκόμαστε στη ζωή, έλεγαν με ξεγονισιά. Άλλοι μπορεί να πεθάνουν. Άς χαρούμε λοιπόν όλα τ' αγαθά των έγκοσμίων χωρίς μέτρο, χωρίς περιορισμούς, χωρίς τιμωρίες.

Το παράδειγμα τό έδωσαν αυτοί οι ίδιοι οι άπτινομοί. Πέταξαν μακριά τα γαλιόνα τους και τις στολές τους κι' άνακατέθηκαν μέσα στον κόσμο των άπτελομένων ανθρώπων. Τους άκολούθησαν οι δημοφίλακες των κατέρων. Μ' άλλαροία άνοσαν τις πόρτες των δεσποτιχών κι' άφησαν τους άπαισιους κακούργους να ξεχρθουν στη πολιτεία, σαν ένας έφιαλτικού στρατού σατανάδων. Τότε κι' οι δικασ-ται έβγαλαν μ' έπισμότητα τις έπιβλητικές τριβένους των, κλειόσαν τους νόμους τους σ' ένα σφύρι και πέταξαν μακριά, στο καλάθι των άχρήστων, τό Εβανγγέλιο και την εικόνα του 'Εσταυρωμένου με τον άκάνθινο στέφανο !..

Οι στρατιώτες κι' οι άξιωματικοί σκέφτηκαν επίσης ότι δέν ήταν δικαιο να βρίσκονται στους στρατώνες και να γυμνάζονται. Τι έπρόκειτο άλλωστε να ύπρασπίσουν ; Ή πατριδα δέν ύπηρχε πιά. Η οικο-γένεια είχε διαλυθί, ή θρησκεία είχε ξεχασθί στις άδειες εκκλησίες κι' ή καλώςήν είχε στραγγαλισθί από τα χέρια των ανθρώπων. 'Ολοι βάδιζαν προς τό θάνατο. Ήταν ξαφνικό κι' άνυπόλογο θάνατο. Τί-ποτε πιά δέν θα μπορούσε να τους σώσει. Είχαν εξαγριωθί, γιατί θα πέθαιναν.

Ά, ο θάνατος είναι τρομερό πράγμα ! Κάθε άνθρωπος κίτταζε τό πρόσωπό του στον καθρέφτη κι' ανατριχίαζε. Τα μάτια του είχαν βλέψει τρελλού. Ή γυναικίς πάλι, την ώρα που έσαν την τουαλέτα τους και θαύμαζαν τη γοητευτική τους όμορφιά, ξεστούσαν ξαφνικά σε δια-κρυα, στη σκέψη ότι σε λίγες μέρες ίσως τ' όμορφο σώμα θα είχε φρα-γοθί από τα σκουλίκια !..

Οι ξεροθεμένοι είχαν εξαταλείσει κάθε τρυφερότητα. Ήξεραν ότι ή άγάπη τους δέν μπορούσε να ή-αν άπονη. Κάθε στιγμή πού περνούσε ήταν κι' ένα βήμα προς τον τάφο. Κι' έτσι φροντίζαν να κερδίζουν όσο τό δυνατόν περισσότερες στιγμές κι' είχαν πάρει πιά να λένε όμορφα λόγια. 'Ο έρως τους ήταν πολύ σύντομος. Ήνα γρήγορο ταξίδι προς τον άκεανό της εϋτυχίας. Ύστερα άρχιζαν πάλι τα δάκρυα και τους άναστεναγμούς.

'Ο κόσμος θα πέθανε. Κι' όπως ένας κατάδικος πού όληγεται στην ήλεκτρική καρέκλα, είχε χάσει κι' αυτός κάθε κοράγιο να παλαίη με την άπογοήτευση πού του μαράζωνε την καρδιά.

Ξαφνικά μία φωνή ύψώθηκε μέσα σ' αυτή την άπέραντη δυστυχία.

—Πρέπει να βορθη ό αίτιος της δυστυχίας μας. 'Ο δολοφόνος των παιδιών μας.

—Είνε ό ήλιος ! τόλησαν να παρατηρήσουν μερικοί.

—'Όχι, είναι ό καταραμένος κομή-ης, δήλωσαν με βεβαιότητα οι ά-στρονόμοι.

—Δέν είναι τίποτε ά' αυτά, έλε τ ή φωνή πού είχε μίλησει πρώτη-ρα. Φταίνε οι μαύροι.

—Οι μαύροι ! έκαναν μ' άπορία οι 'Αμερικανοί. Άλλά γιατί πράγματι να μη φταίνε οι μαύροι ; Μήπως δέν έπρεπε να ήνε κάποιος ο αίτιος της δυστυχίας τους ; Μήπως δέν έπρεπε να πληρώσει κάποιος ά-ή την τραγωδία τους ; Άς πληρώναν λοιπόν οι εχθροματιστοί τ' άμαρτή-ματα των Γιάγγλων.

—Δέν έχετε σε τίποτε να μάζ κατηγο-ρίσετε, διαμαρτυρήθηκαν οι μαύροι, ένθ τα δόντια τους χτυπούσαν από τον τρώμο. Είμαστε πιστοί ύπέρθετε σας, δουλεύουμε καλά στα εργοστάσια σας και τρώμε διαν θελήσετε έσείς να μάζ πληρώσετε.

—Άφήστε τις δικαιολογίες, φώναζε πάλι ό άγνωστος. Είσατε μαύροι. Πόεπει να πάτε στη χώρα σας.

—Μά γεννηθήκαμε έδώ, παραστήθηκαν εκείνοι.

—'Ο ήλιος μ' έσάς έχει θυμώσει ! έ-παν χαμογελώντας οι 'Αμερικανοί. Εμ-πρός, άδειάζετε μας τη γωνιά.

—'Όχι, φώναζε πάλι ό άγνωστος. Δέν πρέπει να τους αφήσετε να φύγουν. Πρέ-πει να πληρώσουν άκριβό τό δάνατο των παιδιών μας. Πιρξέτε να τους δικασάμε.

Έφωσαν τότε να βρουν τους δικαστές. Κόλλησαν μάλιστα και στους τοίχους άγ-γελίες, σαν την άκόλουθη :

«Ζητούνται οι δικαστάι του Νιού Τζέρσεϊς.

Μτά από τρεις μέρες παρουσιάσθηκαν μερικοί δικαστάι. Ήσαν σπου-πι στο μεθδαι και το μάλω τους τρικέλι από τό άλκοόλ.

—Έδώ είμαστε, τραβήσαν. Μάζ φαίνεται ότι μάζ ζητήσατε. Ά, ή-ταν καφός να βγάλουμε τ' άχι μας. Έμπρός, λέγετε ποιους θέλετε να στείλουμε στη φυλακή ;

Και φόρεσαν πάλι την μαύρη τριβένο τους και τό σκούφο τους. Έ-πειτα έφωσαν στο καλάθι των άχρήστων να βρουν τον 'Εσταυρωμένο και τό Εβανγγέλιο. Ένας κλητήρας κρέμασε ανάποδα πάνω από τα κεφάλια τους την εικόνα του Χρισ-ού κι' έβαλε τό ιερό βιβλίο σ' άνα-λόγια. Μα πούθενά δέν βρθηκαν τό βιβλίο με τους νόμους.

—Δέν μάζ χρειάζεται ! παρατήρησε ο πρόεδρος του δικαστηρίου στους κλητήρες. Φροντίστε καλύτερα να μάζ βρξτε μία μπουτλία ούίσκου.

Κι' ύστερα γύρισε κι' έλε στους συνέδρους του :

—Ποιους θα καταδικάσουμε σήμερα ;

Αυτοί μ' ένα νόημα τοφ δείξαν τους κατηγορούμενους. Ήσαν είκοσι άδωδοι μαύροι.

—Δέν μού άρέσκουν τα μούτρα τους, έλε με περιφρόνησι ο δικαστής. Τι λέτε ; Τους καταδικάζουμε σε θάνατο ;

—Όμ πάλι χαμένος ό ήλεκτρισμός, του άπάντησαν οι σύντροφοί του. Καλύτερα να τους παραδώσουμε στη μανία του πλήθους !..

Κι' οι είκοσι μαύροι κοιματιάσθηκαν από τους λειψούς, πού ζήτησαν έκδίωση.

Έπειτα ήθε ή σφύρα άλλων εχθροματιστών κι' ύστερα άλλων. Κι' έτσι συνήθισαν οι 'Αμερικανοί να ξεχρθουν σαν τραπουλόχαρτα τους μαύρους. Τότε ο ήλιος φώδηκε τους ανθρώπους πού κατοικούσαν στον πλανήτη μας. Αυτοί ήταν τρομεροί έγκληματία. Δέν έβξε τον κόπο όντε να πεθάνουν. Κι' άποτραβίχτηκε πολύ μακριά από τη γή. Και να γιά πού λόγω χιονίζει στο Νιού Τζέρσεϋ και γιατί σιβαίνουν εκεί πέρα οι περισσότεροι διαμελιστοί των εχθροματιστών. Οι κάτοικα αυτής της πολιτείας έχουν συνήθειο να σκοτώνουν πάντα τους άφροισμένους ύπ-ερότες τους, όταν θέλουν να δικαιολογήσουν μία κακοτυχία τους. Κι' οι μαύροι ύποφέρουν άόλητα τα μαρτυρικά τους, γιατί ζέουν να έδωκόυνται με τό δικό τους τρόπο τους 'Αμερικανούς. Τους δολοφονήν τη νύ-χτα, χωρίς κανέναν να τους αντίληφθί και να τους πρόδωθ.

Κι' έτσι συνεχίζεται ο πόλεμος των ελκινών με τους εχθροματιστούς.

'Ο ήλιος είχε θυμώ-σει και τους έδειχνε τη γροθιά του !

Τα παιδιά των 'Αμερικανών πέθαιναν κατά δεκάδες από τις άρρώστειες κι' οι πάστερες στις διάφορες εκκλησίες μύτνια παρακαλούσαν το Θεό να τους γλυτώσει από αυτό το μαρτύριο της κόλασως.